

Chrzest nie jest pewnym obrzędem oblewania wodą, niezwykłym rytuałem, który trzeba spełnić na wszelki wypadek, by dziecko było zdrowe i szczęśliwe, tylko najważniejszym sakramentem życia chrześcijańskiego. Przez niego Wszechmocny wyzwala człowieka z grzechu pierwotnego oraz innych grzechów osobistych, jednoczy ze sobą, daje życie Boże i włącza do wspólnoty Kościoła świętego. Co, kiedy, jak i po co?

Człowiek potrzebuje przyjęcia sakramentu chrztu, by wyzwolić się z grzechu i stać się wolnym dzieckiem Bożym. Chrzest jest też początkiem rozwoju wiary w nowo narodzonego chrześcijaninie. Co roku w wigilię paschalną Kościół zaprasza wiernych do odnowienia obietnic, złożonych podczas chrztu świętego.

v Warto umieć rozróżnić dwie możliwe sytuacje: chrzest dziecka i chrzest osoby dorosłej. Przy udzieleniu sakramentu chrztu dzieckiem nazywa się człowieka do 7. roku życia (kan. 97 §2). Jeśli osoba jest starsza, zgodnie z kanonami powinna zostać ochrzczona jako dorosły (kan. 852 §1, kan. 97). Praktyka chrztu dorosłych trwa od początku istnienia Kościoła, chrzest dzieci natomiast od II wieku. † Oczywiście, przed udzieleniem chrztu ma miejsce odpowiednie przygotowanie (spotkania z kapłanem). Dotyczy to zarówno przyjmującego chrzest (jeśli jest dorosły), jak i rodziców oraz chrzestnych. W przypadku chrztu osoby dorosłej w Kościele katolickim jest praktykowany dosyć długi okres katechumenatu. Niestety, wielu odstrasza to, że na przygotowanie do przyjęcia sakramentów (chrztu, a także Eucharystii i bierzmowania) trzeba poświęcić dużo czasu. Jednak jeśli osoba rzeczywiście poznała Boga, przyjęła Go do swojego życia i pragnie być z Nim zawsze, nie będzie to dla niej przeszkodą, a czas stanie się bardzo cenny.

Sakramentu chrztu zwykle udziela kapłan lub diakon, biskup. Jednak jeśli istnieje niebezpieczeństwo śmierci kandydata do sakramentu, ochrzcić go może każdy człowiek, nawet nieochrzczony. W tym celu powinien wzbudzić w swym sercu intencję, by osoba została ochrzczona, i realnie dokonać obrzędu sakramentalnego (kan. 861 §2).

Sakrament chrztu przewiduje obecność chrzestnych, których zadanie polega na przedstawianiu dziecka do chrztu lub towarzyszeniu osobie dorosłej, przyjmującej ten sakrament, bezpośrednio podczas chrztu, później zaś na pomocy mu w prowadzeniu życia chrześcijańskiego, odpowiedniego ze względu na przyjęty chrzest.

Bardzo często wierni mają pytania o rodziców chrzestnych. Nie zawsze nawet praktykujący chrześcijanie mogą odpowiedzieć na nie jednoznacznie. Jest to związane z wpływem tradycji ludowych, które z czasem zmieniły się w przesady i zabobony. Spróbujemy znaleźć odpowiedzi na pytania, które najczęściej niepokoją wiernych.

Czy może sakrament chrztu zostać udzielony bez chrzestnych?

Tak, w niebezpieczeństwie śmierci można ochrzcić bez udziału chrzestnych. Zgodnie z „Obrzędem chrztu dzieci” zadaniem rodziców i chrzestnych jest prowadzenie dialogu z przewodniczącym podczas obrzędu.

Jeśli potencjalny chrzestny nie może być obecny podczas udzielania sakramentu chrztu w związku z ważnymi okolicznościami życiowymi, kapłan po odpowiedzialnym rozeznaniu w tej sprawie może zgodzić się na nadanie funkcji chrzestnego osobie, o której wiadomo, że nie będzie obecna podczas obrzędu.

Czy może być tylko jeden chrzestny?

Osoba, która przyjmuje chrzest, powinna mieć ojca i matkę chrzestnych. Jednak zgodnie z wymogiem, który obowiązuje w Kościele jeszcze od czasów Soboru Trydenckiego, może mieć tylko jednego chrzestnego czy też chrzestną (kan. 873).

Czy chrzestnym może zostać...

• **wierny wyznania niekatolickiego?**

Chrzestnym może zostać tylko katolik. Jeśli jest dwóch chrzestnych, Kościół pozwala, by jeden z nich był prawosławny. Jednak wyłącznie w wypadku, gdy druga osoba jest wyznania katolickiego. Osoby należące do innej konfesji chrześcijańskiej mogą zostać tylko świadkami chrztu, ale nie chrzestnymi.

• **kapłan, zakonnik czy zakonnica?**

Z reguły kapłani i osoby zakonne nie powinni brać na siebie obowiązku rodziców chrzestnych, chyba że zostali nimi przed otrzymaniem święceń czy wstąpieniem do zgromadzenia lub zakonu. W innym wypadku trzeba uzyskać zgodę biskupa (dotyczy księży diecezjalnych) lub przełożonego (dotyczy osób zakonnych).

• **małżonkowie i narzeczeństwo?**

Mąż i żona, jak również narzeczeni, którzy mają zamiar wziąć ślub, mogą ochrzcić dziecko razem. Wątpliwości powstały z powodu wpływu tradycji rosyjskiego Kościoła prawosławnego, gdzie istnieje reguła, zgodnie z którą małżeństwo nie może zostać rodzicami chrzestnymi jednego dziecka. Tłumaczy się to tym, że stając się chrzestnymi, mężczyzna i kobieta wchodzi w duchowe pokrewieństwo.

• **rozwiedzeni?**

Osoby, które nie żyją w związku sakramentalnym, lecz współżyją z inną osobą (bez ślubu), nie mogą zostać rodzicami chrzestnymi, ponieważ trwają w grzechu ciężkim i w ten sposób publicznie dają przykład życia antychrześcijańskiego. Małżonkowie, żyjący w samotności,

separacji, przystępujący do sakramentów spowiedzi i Komunii św., mogą zostać rodzicami chrzestnymi.

Czy Kościół pozwala na „odchrzczenie”?

Wielu wierzy, że dwie rodziny nie mogą zaprosić siebie nawzajem do bycia chrzestnymi swoich dzieci, gdyż w ten sposób osoba zostaje „odchrzczona”. Jest to przesąd, który nie ma nic wspólnego z chrześcijaństwem.

W jakim wypadku osoba może odmówić zostania chrzestnym?

Bycie chrzestnym to bardzo odpowiedzialny obowiązek przed Bogiem. Nie każdy jest gotów od razu powziąć to zadanie. Dlatego też w zgodzie ze swoim sumieniem człowiek ma prawo odmówić zostania chrzestnym. Lepiej jest od razu się nie zgodzić, by nie zostać wyłącznie chrzestnym „na papierze”, niż się zgodzić, ale nie wykonywać swoich obowiązków i później odpowiadać za to przed Bogiem. Pogląd, że człowiekowi nie można odpowiedzieć „nie” na propozycję zostania chrzestnym jest zabobonem.

W jaki sposób chrzestni powinni się przygotować do sakramentu chrztu?

By zostać chrzestnym, przed sakramentem trzeba wziąć udział w spotkaniach katechetycznych przy parafii, odpowiedzialnie przygotowując się do tego zadania. Warto też pamiętać, że funkcja chrzestnego zobowiązuje do bycia dla ochrzczonego przykładem życia chrześcijańskiego. Innymi słowy, trzeba praktykować swoją wiarę, przystępować do sakramentu spowiedzi, przyjmować Komunię św.

Niezbędna jest świadomość, że przyjęcie chrztu to tylko początek, fundament, który wymaga dalszego rozwoju, przejście do Tajemnicy wiary chrześcijańskiej i życia według przyjętej wiary. Troska o to należy do obowiązków rodziców, chrzestnych, a także same

Wymagania do zostania chrzestnym w Kościele katolickim:

□ 1)	zostać wybranym(-ą) przez tego, kto przyjmuje chrzest.
2)	mieć nie mniej niż 16 lat (biskup diecezjalny może usta
3)	być katolikiem, który już przyjął sakramenty Eucharystii
4)	nie być związanym żadną karą kanoniczną;
5)	nie być rodzicem osoby przyjmującej chrzest.